

Daniels Bog - Nummer et hundrede og tooghalvfjerds

Fatimas skygge: Afsøring af den sataniske indflydelse bag den katolske kirkes profetiske syner

Jeff Pippenger

2024-04-02

Profetien fra Fatima var Satans forberedende værk, idet den forberedte den katolske kirke til at overgive deres organisation til ham, når han udgiver sig for at være Kristus; for det er „mesterværket af Satans magt — et monument over hans bestræbelser på at sætte sig selv på tronen for at herske over jorden efter sin vilje.“ De, som ikke vil drage nytte af det profetiske vidnesbyrd, der identificerer Fatimas rolle i at lede katolicismen, på grund af deres uvillighed til at tro på Satans evne til at udføre mirakler, bereder sig selv til at blive bedraget. Fatimas profeti omhandlede den indre kamp inden for katolicismen og katolicismens krig mod ateismen.

Katolicismens krig med ateismen er emnet for vers fyrre i Daniel elleve. Fremstillingen af denne kamp begyndte i 1798, i vers fyrre. Den begyndte med det slag, hvori Napoleon, Sydens konge, tog paven til fange i 1798, og vidnesbyrdet i verset ender dernæst med, at Nordens konge fejrer Sydens konge bort i 1989. Inden for denne historie (1798 til 1989) er de to modstandere i 1917 og 1918 hver især markeret med profetisk symbolik, som knytter deres vidnesbyrd sammen, samtidig med at versets overordnede tema bevares. Fatima-profetien er uden tvivl en satanisk profeti, men den er et emne i Guds profetiske Ord og er derfor en historie, som skal forstås korrekt.

„Den eneste sikkerhed for sjælen i denne tid er ved hvert skridt at spørge: Hvad siger Herren til sin tjener? Herrens ord bliver til evig tid. Bibelen skal være vor vejledning, og i stedet for at rådføre os med menneskers visdom og antage de endelige dødeliges påstande som guddommelig sandhed, bør vi granske profetiens sikre ord. Gud har talt, og hans ord er pålideligt, og vi må lade vor tro hvile på et ‘Så siger Herren.’ Gud vil have os til at studere de begivenheder, som finder sted omkring os, og sammenligne dem med forudsigelserne i hans ord, for at vi kan forstå, at vi lever i de sidste dage. Vi ønsker vore bibler, og vi ønsker at vide, hvad der er skrevet deri. Den flittige studerende af profetien vil blive belønnet med klare åbenbarelses af sandheden, for Jesus sagde: ‘Dit ord er sandhed.’” Signs of the Times, 1. oktober 1894.

I den tredje stedfortræderkrig, som fremstillet i vers tretten til femten i Daniel elleve, introduceres den magt, som ophøjer sig selv for at stadfæste synet. Det vers blev opfyldt i året 200 f.Kr., da “romerne greb ind til fordel for Egyptens unge konge” og “beslattede, at han skulle beskyttes mod den undergang, som Antiochos og Filip havde udtænkt.” Verset og historien om året 200 f.Kr. viser, at umiddelbart før søndagsloven, under påskud af at forsvare Putins svækkede efterfølger, på det tidspunkt, hvor De Forenede Stater og De Forenede Nationer (Seleukos og Filip af Makedonien) har besluttet at tage de russiske territorier og dele dem imellem sig til gensidig fordel, vil det pavelige Rom (Tyrus’ skøge) begynde at spille sin musik, idet hun begynder at drage ud for

at bedrive hor med jordens konger.

Året 533, og Justinians dekret vil da blive gentaget, sådan som det profetisk fremstilles i Åbenbaringen kapitel tretten, vers to, som angiver, at dragen (det hedenske Rom) ville give pavedømmet tre ting.

Og dyret, som jeg så, var som en leopard, og dets fødder var som en bjørns fødder, og dets mund som en løves mund; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighed. Åbenbaringen 13:2.

Dragen fra det hedenske Rom gav sit „sæde“ (byen Rom) til pavedømmet i året 330, da Konstantin flyttede sin hovedstad til Konstantinopel. Klodevig gav sin militære „magt“ til pavedømmet med begyndelse i 496, og i 533 gav Justinian den civile „myndighed“ til pavedømmet. Fem år senere satte det hedenske Rom pavedømmet på tronen, som fremstillet i vers seksten, enogtredive og enogfyrre i Daniel elleve. Når De Forenede Stater vinder den tredje stedfortræderkrig, vil pavedømmet have besejret Ruslands kommunistiske magt, som er emnet for Fatima-profetien. Stedfortræderkrigene bærer sandhedens signatur, for alle tre slag udføres ved en pavelig stedfortræderhær.

Den første og sidste pavelige stedfortræderhær er De Forenede Stater (frafaldent protestantisme). Den midterste stedfortræderhær er Ukraines nazister, som også var den katolske stedfortræderhær imod det kommunistiske Rusland under Anden Verdenskrig. Der er tre verdenskrige, og der er tre stedfortræderkrige. Den anden krig i både verdenskrigene og stedfortræderkrigene var nazismen. Den nuværende krig i Ukraine er grænselandskrigen, som først opfyldte vers elleve og tolv i slaget ved Raphia. Krigen i Ukraine bliver nu fuldført under tiden for det andet af Islams tre slag i det tredje ve, skønt Islam ikke er involveret i netop den pågældende krig.

Det første slag var imod det åndelige herlige land den 11. september 2001, og det sidste af de tre slag er ved søndagsloven og er igen imod det åndelige herlige land. Det andet af Islams tre slag i det tredje ve var imod det bogstavelige gamle herlige land den 7. oktober 2023. Den krig finder sted i nøjagtig det samme område, hvor Ptolemæus sejrede i slaget ved Rafia. Jesus erklærede, at der i de sidste dage ville være krige og rygter om krige.

De krige, som Jesus henviste til, finder sted i den historie, hvor virkningen af ethvert syn opfyldes, og det var Ezekiel, der nedskrev denne kendsgerning. I denne historie repræsenteres ankomsten af Islams tredje ve, det andet og tredje slag i stedfortræderkrigene, gentagelsen af den amerikanske borgerkrig og gentagelsen af den amerikanske uafhængighedskrig. Disse krige fuldbyrdes i løbet af historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og ved den snart kommende søndagslov vil Herren oprejse sin hær som et banner, idet den endelige, tredje verdenskrig begynder, og idet Islam i det tredje ve optrapper sit forbitrede anslag mod nationerne.

Og I skal høre om krige og rygter om krige; se til, at I ikke forfærdes; for alt dette må ske, men enden er endnu ikke. For folk skal rejse sig imod folk, og rige imod rige; og der skal være hungersnød og pest og jordskælv rundt omkring. Alt dette er begyndelsen til veeerne. Matthæus 24:6–8.

I beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde kendetegnes to grupper blandt Guds folk ved deres evne til at se og høre.

Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører, ej heller forstår de. Og på dem opfyldes Esajas' profeti, som siger: Med hørelsen skal I høre og ikke forstå, og seende skal I se og ikke indse. Thi dette folks hjerte er blevet forhærdet, og med ørerne hører de tungt, og deres øjne har de lukket, for at de ikke nogen sinde skal se med øjnene og høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem. Men salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. Matthæus 13:13–16.

I den tidsperiode, som begyndte den 11. september 2001, sagde Jesus: »I skal høre om krige og rygter om krige.« I Johannes' Åbenbaring repræsenterer Johannes dem, som hører Kristi røst.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bag mig en høj røst som af en basun. Åbenbaringen 1,10.

Den „røst“, han hørte, var „som en basun“, og en basun er et symbol på krig, og han hørte røsten bag sig. Derpå vendte han sig om for at se røsten.

Og jeg vendte mig om for at se den røst, som talte med mig. Og da jeg vendte mig om, så jeg syv gyldne lysestager; og midt iblandt de syv lysestager én, som lignede Menneskesønnen, klædt i en fodsid kjortel og om brystet omgjordet med et gyldent bælte. Hans hoved og hans hår var hvide som hvid uld, som sne; og hans øjne som en ildslue; og hans fødder lignede skinnende kobber, som glødede i en ovn; og hans røst var som lyden af mange vande. Og i sin højre hånd havde han syv stjerner; og ud af hans mund udgik et skarpt tveægget sværd; og hans åsyn var som solen, når den skinner i sin kraft. Og da jeg så ham, faldt jeg ned for hans fødder som død. Og han lagde sin højre hånd på mig og sagde til mig: Frygt ikke; jeg er den første og den sidste. Johannes' Åbenbaring 1:12–17.

Det syn af Kristus, som Johannes så, da han vendte sig om for at se røsten, var det samme syn, som Daniel så i kapitel ti, det samme syn, som Esajas så i kapitel seks, og det samme syn, som Paulus så, da han så de syv tordners historie.

„Ydmyghed er uadskillelig fra hjertets hellighed. Jo nærmere sjælen kommer Gud, desto mere fuldstændigt ydmyges og underkues den. Da Job hørte Herrens røst ud af stormvejret, udbrød han: 'Jeg afskyr mig selv og angrer i støv og aske.' Det var, da Esajas så Herrens herlighed og hørte keruberne råbe: 'Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre,' at han råbte: 'Ve mig, for jeg forgår!' Daniel siger, da den hellige udsending besøgte ham: 'Min skønhed blev i mig vendt til fordærv.' Paulus talte, efter at han var blevet borttrykket til den tredje Himmel og havde hørt ord, som det ikke er tilladt et menneske at udtale, om sig selv som 'ringere end den ringeste af alle de hellige.' Det var den elskede Johannes, som lænede sig op ad Jesu bryst og skuede hans herlighed, der faldt ned for englenes fødder som død. Jo nærmere og mere vedvarende vi betragter vor Frelser, desto mindre vil vi se i os selv, som vi kan billige.“ Signs of the Times, 7. april 1887.

Da Gabriel tydede synet for Daniel, fremsatte han de profetiske begivenheder i kapitel elleve. Disse begivenheder er beskrivelsen af krig, og i fremstillingen af disse krige forårsagede det

kausative syn af det feminine „mareh“, udtrykt som „marah“, at Daniel blev forvandlet til Kristi billede. Når Kristus siger, at I skal høre om krige og rygter om krige, identificerer Han de krige, som fremstilles i Daniels bog, kapitel elleve. Han gør endvidere klart, at for at se det syn, som får den, der skuer det, til at blive forvandlet til Hans billede, må du vende dig om, for stemmen er bag dig. De krige, der fremstilles i Daniel 11, er beskrivelser af krige, som har fundet sted i den forgangne historie. Ved at høre om disse krige i fortiden bliver et menneske undervist om den historie, som finder sted nu, men kun hvis mennesket har øjne at se med og ører at høre med.

Da Ezekiel nedskrev, at der ville komme et tidspunkt, hvor synet ikke længere skulle trække ud, stod dette i forbindelse med Ezekiels syn af den himmelske helligdom, hvor Ezekiel blandt andet så „hjul inden i hjul“, som søster White identificerer som det komplekse samspil mellem menneskelige begivenheder.

„Ved floden Kebars bredder så Ezekiel et stormvejr, som syntes at komme fra nord, ‘en stor sky og en ild, der slyngede sig ind i sig selv, og et strålende lys var omkring den, og ud fra dens midte noget som glansen af rav.’ Et antal hjul, der skar ind i hinanden, blev bevæget af fire levende væsener. Højt over dem alle ‘var der noget, der lignede en trone, som så ud som en safirsten; og på det, der lignede tronen, var der noget, der så ud som en mandsskikkelse ovenpå den.’ ‘Og i keruberne viste der sig skikkelsen af en menneskehånd under deres vinger.’ Ezekiel 1:4, 26; 10:8. Hjulenenes ordning var så sammensat, at de ved første øjekast syntes at være i uorden; men de bevægede sig i fuldkommen harmoni. Himmelske væsener, opholdt og ledet af hånden under kerubernes vinger, satte disse hjul i bevægelse; over dem, på safirtronen, var den Evige; og rundt om tronen var en regnbue, symbolet på guddommelig barmhjertighed.“

„Ligesom de hjullignende sammenføjninger stod under ledelse af hånden under kerubernes vinger, således er menneskelige begivenheders komplicerede samspil under guddommelig styring. Midt i nationernes strid og larm leder Han, som sidder over keruberne, stadig jordens anliggender.

„Historien om de nationer, som den ene efter den anden har indtaget deres tilmålte tid og plads og ubevidst har vidnet om den sandhed, hvis betydning de selv ikke kendte, taler til os. For hver nation og for hvert menneske i dag har Gud bestemt en plads i sin store plan. I dag bliver mennesker og nationer målt med lodsnoren i hans hånd, som ikke tager fejl. Alle afgør ved deres eget valg deres skæbne, og Gud styrer alt til opfyldelsen af sine hensigter.

Den historie, som den store JEG ER har optegnet i sit ord, idet han sammenføjer led efter led i den profetiske kæde, fra evigheden i fortiden til evigheden i fremtiden, fortæller os, hvor vi i dag befinder os i tidsaldrenes række, og hvad der kan forventes i den kommende tid. Alt det, som profetien har forudsagt skulle ske, indtil den nuværende tid, er blevet stadfæstet på historiens sider, og vi kan være forvisset om, at alt det, som endnu skal komme, vil blive opfyldt i sin orden.

„Den endelige omstyrtelse af alle jordiske herredømmer er tydeligt forudsagt i sandhedens ord. I den profeti, der blev udtalt, da dommen fra Gud blev afsagt over Israels sidste konge, gives budskabet.“ Education, 178, 179.

De indviklede hjul, som ved første øjekast synes at være i forvirring, er det indviklede samspil af menneskelige begivenheder, sådan som de fremstilles i nationernes strid og tumult. Den historie, som Kristus har afstukket i sit Ord, fortæller os, hvor vi befinder os, og ved at gøre dette identificerer den det endelige sammenbrud for alle jordiske herredømmer. Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind er dér, hvor virkningen af ethvert syn opfyldes, og inden for denne historie repræsenterer hjulene de krige og rygter om krige, som Kristus identificerede som „veernes begyndelse“. Veernes begyndelse tog sin begyndelse den 11. september 2001, for det var da, beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte, og beseglingsenglen sætter sit mærke på dem, som sukker og råber over de vederstyggeligheder, der bliver gjort inden for kirken og landet.

Krigene i landet frembringer sorg hos dem, som ser og hører, hvad disse krige repræsenterer. Beseglingens historie identificerer den endelige omstyrtelse af alle jordiske riger, og omstyrtelsen af disse riger er blevet sporet i fortidens profetiske historie. Da Esajas i kapitel seks så det samme syn som Johannes, Daniel, Ezekiel, Job og Paulus, tilbød han sig frivilligt til at frembære budskabet for den tid, men han spurgte, hvor længe han ville behøve at frembære budskabet?

Derpå hørte jeg Herrens røst, som sagde: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig. Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå, og se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør deres ører tunge, og tilluk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt. Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere og husene uden mennesker, og landet er ganske ødelagt, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er en stor forladthed midt i landet. Esajas 6:8–12.

Det svar, Esajas fik, var, at han måtte frembære budskabet, indtil „landet bliver fuldstændig ødelagt“. Beseglingens budskab gives i krigens tid, og krigen identificeres specifikt som fortolkningen af „marah“-synet, som alle profeterne skuede. Det ydre budskab er bestemt til at frembringe en indre erfaring, men kun hos dem, som „vil høre“.

Forbindelsen mellem nazisternes pavelige stedfortræderhær under Anden Verdenskrig stemmer, linje på linje, overens med den anden stedfortræderhær i den anden stedfortræderkrig, og Anden Verdenskrig selv stemmer overens med den anden stedfortræderkrig. Forbindelsen mellem den anden stedfortræderkrig og grænsekrigen ved Raphia, som nu gentages i Ukraine, er geografisk forbundet med Islams andet slag under det tredje ve, som begyndte den 7. oktober 2023, og repræsenterer profetiske hjul inden i hjul.

I 1999 blev der udgivet en bog, som var skrevet af John Cornwell. John Cornwell var på det tidspunkt Senior Research Fellow ved Jesus College i Cambridge i England og en prisbelønnet journalist og forfatter. Bogen behandlede den rolle, som Roms pave, der regerede under Anden Verdenskrig, spillede. Bogen begynder med den kommende paves bedstefar, som var højre hånd for pave Pius IX, kendt som Pio Nono. I 1849 angreb en republikansk pøbel Vatikanets anlæg, og pave Pius IX flygtede fra byen Rom. Den mand, han tog med sig i eksil, var Eugenio Pacellis bedstefar. Eugenio Pacelli var barnebarn af pave Pius IX's højre hånd, og han blev senere til Pius

XII, og bogen om Eugenio Pacelli fik titlen Hitlers pave, Pius XII's hemmelige historie.

I bogen undersøger Cornwell, i hvilket omfang pave Pius XII, tidligere kardinal Eugenio Pacelli, var bekendt med og reagerede på naziregimets forfølgelse af jøder under Anden Verdenskrig. Han påviser, at Pius XII's offentlige tavshed og mangel på handling til fordømmelse af Holocaust tydeliggjorde hans umoralske lederskab under krigen.

Cornwell giver historisk kontekst til Pius XII's pavedømme, herunder hans diplomatiske baggrund og tidens komplekse politiske dynamik. Han undersøger Vatikanets fremgangsmåde i forhold til håndteringen af Nazityskland. Cornwell påpeger, at Pius XII undlod at tale åbent imod Holocaust og at gribe ind til fordel for de forfulgte jøder, fordi han som kardinal i 1933 havde fået i stand et konkordat med Hitler, som lovede katolsk underkastelse under Hitlers værk.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Efter Anden Verdenskrig lykkedes det nogle nazistiske krigsforbrydere at undslippe retfærdigheden ved at flygte til forskellige lande, herunder flere i Sydamerika. De primære metoder, de anvendte for at undslippe og nå til Sydamerika, omfattede:

Rotteruter: Rotteruter var hemmelige flugtruter, der blev etableret af forskellige organisationer, herunder den katolske kirke og sympatiserende efterretningstjenester, for at hjælpe nazister og andre flygtninge med at undslippe Europa. Disse ruter indebar ofte brugen af falske identiteter, forfalskede dokumenter og smuglernetværk for at lette deres passage til sikre tilflugtssteder, herunder Sydamerika.

Forfalskede dokumenter: Mange nazistiske flygtninge skaffede sig forfalskede pas, visa og andre rejsedokumenter for at skjule deres sande identitet og undgå pågribelse. De brugte disse dokumenter til at rejse gennem neutrale eller velvilligt indstillede lande, før de nåede Sydamerika.

Myndigheders medskyldighed: I nogle tilfælde vendte sympatiserende embedsmænd i sydamerikanske lande det blinde øje til tilstedeværelsen af nazistiske flygtninge eller bistod dem aktivt med at unddrage sig pågribelse. Nogle regeringer, navnlig dem med autoritære regimer, der nærede sympati for nazistisk ideologi, gav disse personer tilflugt.

Juridiske smuthuller: Nogle nazistiske krigsforbrydere udnyttede juridiske smuthuller eller lempelige udleveringslove i sydamerikanske lande for at undgå udlevering til Europa, hvor de ville blive stillet for retten for deres forbrydelser.

Samlet set gjorde kombinationen af flugtruter, forfalskede dokumenter, myndigheders medvirken og juridiske smuthuller det muligt for nazistiske krigsforbrydere at flygte til Sydamerika og unddrage sig retfærdigheden i mange år efter afslutningen på Anden Verdenskrig. ChatGPT, marts 2024.